

Vážení přátelé rodiny Hřivnáčů a hosté Golem Clubu,

byl jsem požádán, abych napsal pár slov u příležitosti rodinné předvánoční výstavy. Ano – „napsal“ a nikoliv pronesl, neboť má přítomnost je v čase psaní těchto řádek nejistá a také a to především: zařekl jsem se, že nebudu - pokud možno - otvíračem jakýchkoliv výstav.

Tedy krátce:

Pan otec Tomáš a slečna dcera Petra jsou sympatické a neúnavně respektive vláčně tvořivé bytosti milující život, také však urputnou práci, halasnou zábavu jindy zas ticho své zahradní dílny či půdního ateliéru. Oba dva jsou jako výtvarníci poněkud nezařaditelní – jsou solitérní umělci, kteří důvěřují spíše svému citu a našeptávajícímu podvědomí než povrchním a proměnlivým módním tendencím. Tomáš a Petra jsou přírodními úkazy s přirozeným talentem, naštěstí školou příliš nepoznamenanými osobnostmi. Dalo by se s nadsázkou říci: že jsou takovými výtvarnými docela povedenými „naturčiky“ ztvárňujícími bez přetvářky a všeobecné šablony své jedinečné nápady. Oba mají svůj styl, rozpoznatelné tvarosloví, ustálená témata i vybrané výrazové prostředky – svůj svět.

Tomáš je starý rytmický harcovník, jenž má za sebou celou řadu samostatných či skupinových výstav u nás i v zahraničí. Je tedy snad zbytečné jakkoliv zdůrazňovat, že jeho doménou jsou ženy, které pak v aktu nechává v nejrůznějších vypjatých, krkolomných či schoulených pózách s obdivuhodnou invencí nekonečně variovat. Je především grafikem a mistrem suché jehly případně mezzotintové skobliny, ale také občasným náruživým malířem mokré olejové barvy. Přes zobrazenou a tajemnou rituální řeč těla je ve svém zpracování spíše tradicionalistou či lépe řečeno realistou. Jeho obnažené figury mají totiž proporce žen jaké známe, máme či potkáváme snad každý den. Tomášovy grafiky jsou oblíbené pro svou jemnou akorátní kombinaci smyslného náboje příjemně povzbuzující vitality a skvěle zaznamenaného svižného zpracování. Jeho ženská těla jako symboly života se dotýkají neomylně našich pudů i zasutých prastarých archetypálních kořenů, jakéhosi společného lidského existenčního východiska. Těla jsou to nadčasová, jakoby mytická a přitom všeobecně snad i čitelná a našemu podvědomí srozumitelná.

Petra, umělkyně v počínajícím rozjezdu, k inspiraci a jejímu využití přistupuje podobně jako Tomáš. Nesnaží se nastolit si nějaký racionálnější program, jasné vymezující zásady a snad jakékoliv apriorní principy sdělování. Pohybuje se na své cestě vpřed stylem „případ od případu“ intuitivně a uvolněně. Modeluje z hlíny a baví se tím. Nachází se na pomezí volné a užité tvorby – a sympaticky se distancuje od bezduché výroby, ke které právě keramika tak často svádí. Nechce naštěstí plnit regály všelijakých krámů se suvenýry či spíše upatlanými kýči. Snaží se jasně vymanit z mechanického a zjištěného točení keramickým kruhem. Zkouší, nachází a jde dál. Nedělá zbytečné hrnky a připitomělé vázičky. Modeluje, glazuje a vypaluje své jedinečné neopakovatelné hříčky a fantazie. Na rozdíl od svého otce - bytostného figuralisty a zarputilého nudisty se Petra nechává unášet především světem zvířat a prapodivných bytostí. Psi, ještěrky, kočky, mloci, pavouci a pak i havěť co jsem snad nikdy nepotkal jsou Petřinými předlohami a pomyslnými modely. Není však ilustrátorem a pasivním pozorovatelem tohoto pestrého animálního světa. Jemným autorským posunem překračuje pouhé napodobování. Tvarovou stylizací, umně zvoleným pohybem či postojem, barevnou nadsázkou a svým nezaměnitelným rukopisem dodává keramickým objektům - krásně zdobným a někdy překvapivě funkčním - punc originality.

Práce Tomáše a Petry jsou svou povahou komorní, důvěrné, pozitivní, pudové, vitální a hravé. Nejsou zbytečně okázalé a prvoplánově pře-duchovnělé, jejich témata nejsou vážná, ale spíše závažná neboť všem blízká a všemi pod-vědomě prožívaná. Mají schopnost nás zaujmout i pobavit. Stačí jediné: být prostě otevřen a k sobě jednoduše, avšak naprosto upřímný.

Děkuji za pozornost

kolega, švagr a strýc Radan „Pepin“ Wagner, listopad 2006